

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegraful Român, Sibiu**, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petiit 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu**, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 7788/1942

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1942/43 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 20 August 1942, însoțite de următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezaților;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.
6. O dovadă dela autoritatea comunală sau polițienească, că a prestat muncă de folos obștesc în vara acestui an.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 15—17 Septembrie; în 18—19 Septembrie studenții se vor marturisi și cumineca.

Paralel cu înscrierile se vor ținea și examenele sesiunii de toamnă (corigență, anuale, fundamentale).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminică în 20 Septembrie, iar începerea cursurilor Luni în 21 Sept., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere, fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 8000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Taxa de întreținere în Internatul Academiei se va stabili ulterior în considerarea fluctuației prețurilor pentru alimente și a scumpetei. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 1225 și Lei 4500 jumătate din costul reverenței, restul costului reverenței îl va plăti Consiliul Arhiepiscopesc; an II Lei 1090; an III Lei 1090; an IV 1090 Lei.

Inscrierea se face la rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sunt obligați să prezinte o declarație subscrisă și de părinți ori tutori, la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatriculare, în ziua de 15 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminativ. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o plapomă, sau straiu, trei cearceafuri, și trei cearceafuri pentru plapomă eventual straiu, o perină cu trei fețe de perini, două cămăși de noapte, 4 ștergare, 4 șervețe, o saltea și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți

din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii merituosi vor beneficia de burse (22 burse a 3000 lei lunar).

Absolvenților Academiei teologice „Andreiană” li se acordă dreptul de licență, în condițiunile prevăzute de lege.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu, teologia deschide cele mai vaste

și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale, spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune, care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misiunare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă careia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 7 Iulie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Poziția dlui Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie

VIII

Adevărul Religiei (2)

Extinderea universală a convingerii religioase e o dovadă despre o cunoaștere reală și adevăată în anumite limite a divinității. Există o divinitate și ea este în treisături mari așa cum e convinsă întreaga omenire: o divinitate superioară automatismului și naturii, care se revelează omului din interes pozitiv pentru el.

Între ceeace formează conținutul unei convingeri atât de universale și de adânci — cea mai universală și mai adâncă — și realitatea obiectivă trebuie să fie o anumită adevătație.

Dl Blaga ar vrea par'că să recunoască o anumită adevătație între o senzație, o idee sau o plămăuire a noastră și realitate, întrucât recunoaște că fiecare din acestea se datoresc unei anumite realități transsubiective. „Orice variațiuni în conținutul cunoașterii individuale se datoresc, în cazul unei maxime stabilități reactive a factorilor subiectivi, exclusiv unor variațiuni în conținutul transcendenței” (Cens. trans. 145). Dar mai departe nu precizează natura acestei adevătații. Nici nu putea după ce afirmase că nu putem cunoaște nimic din realitate decât că există ca un mister. Ideea Dsale corespunde cam următoarei imagini: există în spiritul nostru o seamă de piese de o anumită formă. În exteriorul spiritului există la fel o serie de alte piese necunoscute. Între fiecare piesă internă și externă există un astfel de raport încât o anumită piesă din spiritul nostru nu poate fi pusă în mișcare de o anumită piesă din exterior, care îi corespunde într'un chip pe care nu-l cunoaștem.

Două observații putem face pe marginea acestei teorii: întâi, dacă nu putem ști despre nici una din piesele externe decât același lucru, anume că e o realitate misterioasă, tot ce e în afară de noi se reduce la o masă întunecată de mister și atunci cum mai poate afirma dl Blaga că este o deosebire între diferitele piese externe? Să ne încredem în faptul că piesele noastre interne variază? Aceasta înseamnă să tragem o concluzie dela ceva intern la ceva extern și atunci de ce n'am trage și alte concluzii?

Al doilea: dar chiar numai pe baza acelei singure concluzii, rezultă că există o anumită adevătație între piesele din interiorul spiritului nostru și cele din exterior. Există o mai mare potrivăală între anumite piese din exterior și anumite piese din spiritul nostru, decât aceleași piese externe și alte piese din interiorul nostru.

E adevărat că această recunoaștere a unei anumite adevătații o retrage dl Blaga prin afirmarea că adevătația e numai o iluzie. Prin ea înșală Marele Anonim pe om ca să nu mai caute să depășească ceea ce știe. Mai aproape de realitate este omul când nu mai crede în nicio adevătație între cunoștințele sale și realitate, când o acceptă ca mister. „Iluzia adevătației e un moment,

care se adaugă întru apărarea misterului existențial. Și iată cum; Subiectul cognitiv, împrumutând unei revelații disimulatoare simbolul adevătației, nu se va mai simți nicio clipă ispitit să caute un „mister” în dosul unei revelații disimulatoare” (Cens. Trans. p. 107). Avem aici o nouă contrazicere a dlui Blaga. Ea provine din aceeași atitudine arbitrară în una și aceeași problemă. Pe de o parte, cum am văzut Dsa se încrede în mărturia conștiinței despre o deosebire între diferitele piese externe cari mișcă ideile, imaginile și judecățile noastre — căci o privire asupra realității obiective după Dsa nu putem avea —, pe de alta declară că mărturia conștiinței despre o anumită adevătație între ceea ce știm și piesele externe, este o iluzie.

Observăm și aci câteva greșeli. Întâi: n'a stabilit un criteriu bine întemeiat și general valabil în baza cărui să acorde anumitor mărturii ale conștiinței o încredere, iar altora nu. Pe de altă parte afirmă că conștiința de adevătație este o iluzie, iar pe de alta se încrede în ea. Dar nu ne spune de ce odată se încrede, odată nu. Al doilea: contradicția se explică și dintr'o neprecizare a termenului adevătație. Se pare că dl Blaga înțelege prin adevătație o copiere exactă a înfățișării unei piese externe printr'o piesă cognitivă internă. Din acest motiv probabil respinge adevătația, dar recunoaște o anumită corespondență între cutare piesă externă și cutare internă, pe care o pune în mișcare.

Dar cu tot arbitrarul care stă la baza acestei alegeri a dlui Blaga, să o acceptăm și să vedem de nu o putem folosi pentru ceea ce ne interesează. Al doilea: o adevătație tot există. Dacă „orice variațiuni în conținutul cunoașterii individuale se datoresc, în cazul unei maxime stabilități reactive a factorilor subiectivi, exclusiv unor variațiuni în conținutul transcendenței diferitele stiluri de cunoaștere nu mai sunt expresii ale unei subiectivități, ci se datoresc anumitor aspecte ale realității obiective. În cazul acesta realitatea obiectivă nu mai apare ca una și aceeași masă uniformă pe care fiecare stil o redă după formația lui subiectivă, ci ea însăși având diferite laturi și aspecte lucrează cu unele asupra unor materii stilistice, cu altele asupra altora. Căci diferitele materii stilistice se disting și prin conținuturi deosebite. Originea însușirii diferitelor stiluri stă prin urmare în realitatea obiectivă și nu în cauze subiective, căci în cazul când aceste structuri ale spiritului și-ar avea cauza în subiectivitate nu ne putem închipui cum diferitele piese ale realității obiective ar găsi anumite piese ale spiritului mai conforme cu ele decât pe altele. În orice caz la formarea acestor structuri subiective a dominat grija de conformarea lor cu diferitele piese ale realității obiective.

Deci nu numai în general structurile stilistice sunt puse în spirit de realitatea obiectivă (de Marele Anonim), cum ar rezulta pe de o parte din concepția dlui Blaga, ci fiecare piesă stilistică și peste tot fiecare stil s'a format sub puterea și ținând seama de conformația pieselor realității externe. Orice stil etnic, religios etc. redă prin urmare o anumită latură a realității obiective. De-o anumită adecvație, fie ea chiar negativă nu poate scăpa dl Blaga, dacă nu vrea să adopte un scepticism absolut, renunțând și la afirmația unei cauze obiective specificate pentru fiecare act spiritual. Dacă însă, mai departe, pe lângă toată deosebirea între diferitele materii stilistice, observăm în conștiința întregii omeniri, prezența stăruitoare a câtorva elemente fundamentale, atunci desigur acelor elemente le corespunde în obiectivitate ceva ce lucrează asupra tuturor spiritelor, ceva tot așa de fundamental realității obiective, ceva ce e imposibil să nu se descopere tuturor și să nu stea continuu la poarta tuturor conștiințelor. Ca atare ni se prezintă însă, cum am văzut convingerea despre o realitate ultimă de caracter personal ce se revelează omului din interes pentru destinul lui. Acestei convingeri universale și permanente, fundamentale conștiinții umane, trebuie să-i corespundă ceva în realitatea obiectivă, care deține în ea un loc atât de permanent și fundamental în raport cu acele elemente ale ei cari acționează asupra unor factori variabili în subiectele omenești.

Acestor câtorva „idei” religioase trebuie să le corespundă în realitatea obiectivă ceva deosebit de ideile metafizice, întrucât altfel se prezintă ele conștiinții umane. Iar spre deosebire de ideile metafizice, cele câteva „idei” religioase cu o universalitate și cu o permanență covârșitoare. Aceasta înseamnă, după judecata dlui Blaga însăși că piesele externe corespunzătoare „ideilor” religioase sunt permanent în lucru și față de orice conștiință umană, virtuți pe cari nu le au piesele cari pun în lucrare ideile filosofice.

Din toate acestea rezultă că pe când piesele externe cari nu se mișcă, cele câteva „idei” religioase nu sunt atât de active, de puternice, de esențiale pentru orice realități obiective ce ne înconjoară, cele care pun în mișcare acele idei au toate caracterele amintite. Varietatea opinilor în ce privește ideile filosofice, sau chiar diferențele modalității acelor câtorva idei religioase, ca și libertatea spiritului față de ele — spiritul nu se simte obligat să le admită, e față de ele ca într'un joc lipsit de seriozitatea supremă — arată că adecvația pe care o pretind ele poate fi și o iluzie, înșelăciune frecventă care există față de ele își are un temelie în rara intermitență cu care apar și în toate celelalte temeliuri enumerate, deci poate fi îndreptățită. Nu tot așa stă lucrul cu cele câteva idei care formează condițiile necesare ale religiei. Aici nu mai poate fi cazul de auto-înșelări asupra faptului dacă a fost sau nu în lucrare un factor obiectiv și anume permanent același factor obiectiv în producerea acestor idei. Siguranța corespondenței între aceste idei și anumite piese externe este întemeiată de permanența și universalitatea acestor idei, dată fiind tendința spiritului uman după varietate și exprimată prin varietățile de stil.

Stilurile reprezintă vâlurile de origine subiectivă în privirea realității. Ceeace se impune tuturor stilurilor, depășindu-le, e o obiectivitate care nu poate fi învâluită. Oricât ar fi de mare puterea învâluitoare a stilurilor, cele câteva elemente religioase, neputând fi făcute să devină conținut special al unui sau altuia din stiluri, dovedesc că sunt acea parte din realitate care ni se impune așa cum este, e mai puternică decât forța de deviere și fărâmițare a stilurilor, cu alte cuvinte diferitele stiluri învâluiesc în mod variat acele câteva adevăruri, dar sub toate vâlurile ele persistă, ca o realitate fundamentală, care nu provine dintr'un stil sau altul, ci formează însuși obiectul întregii activități de pricepere și prin aceasta de voalare din partea stilului. Realitatea în ultima ei esență se prezintă conștiinții religioase ca celei mai adânci. Dar poate conștiința religioasă cu convingerile ei, universale cum sunt, nu e conștiința cea mai adâncă și deci nici convingerile ei. În acest caz nici realitatea văzută de ea nu e ultima esență în care i se prezintă.

Am ajuns astfel la punctul în care avem de scos în relief nu atât universalitatea mărturiei conștiinței religioase, cât adâncimea ei, adică ceeace constituie propriu zis credința și prin ceeace se deosebește și ca esență nu numai ca extensiune de orice altă mărturie gnoseologică a conștiinții.

Dl Lucian Blaga a recunoscut că diferitele idei și imagini ale spiritului se datoresc unor piese externe ale realității care le pun în mișcare. Dsa a dat crezământ astfel mărturiei conștiinței noastre. Dar nu și-a pus cătuși de puțin întrebarea căror cauze se datorește accentul de convingere și de aderență umană la anumite „conținuturi” cognitive. Simplei voinți a subiectului nu se poate datora, căci adâncimea convingerii și pasiunea aderenței duc și voința cu ele, sau voința nu le poate singură produce. Vreunui factor din organizația stilistică a spiritului iarăși nu, căci dl Blaga recunoaște implicit că orice mișcare și orice variație de mișcare din organi-

zația noastră stilistică își are cauza în obiectivitate. Prin urmare numai în obiectivitate își poate avea cauza și accentul de aderență și adâncimea de convingere.

Iar întrucât, chiar după dl Blaga în religie își manifestă spiritul uman cea mai totală aderență la realitate dar și cea mai adâncă convingere că este așa și nu altfel, urmează că realitatea obiectivă însăși produce credința și totala aderență religioasă. Ea trebuie să acționeze printr'o astfel de lucrare asupra spiritului omenesc încât să se producă în el convingerea cea mai adâncă despre existența ei și să facă să se trezească în el aderența totalitară. În orice caz printr'o altă putere, printr'o putere mult mai mare decât în toate celelalte cazuri trebuie să acționeze realitatea obiectivă asupra organizației stilistice obiective în cadrul religios. Astfel în cadrul conștiinții religioase experiența realității sau a presiunii ei e cea mai accentuată. Adâncimea supremă a conștiinții religioase înseamnă intensitatea supremă a experienței realității. Maxima experiență a realității ultime e trăită prin conștiința religioasă, iar întrucât cauza nu stă decât în obiectivitate, conștiinții religioase se revelează cel mai puternic realitatea sau cea mai esențială latură a realității din cele posibile peste tot de revelat. Celace experiază conștiința religioasă universală este însăși esența realității posibilă peste tot de revelat omului. Nu o realitate indeterminată experiază conștiința religioasă, ci o realitate ultimă oarecum personală, interesată la destinul omului, revelându-i-se lui. Scăpările acestea în cari se descopere esența realității ultime omului nu împrăstie misterul din jurul ei. Dar nu e mai puțin adevărat că nu în grosimea opacă și totală a unui mister în sensul dlui Blaga, experiază cea mai adâncă și mai universală conștiință umană realitatea, nu aceasta este mărturia ultimă și perfectă a conștiinții despre realitate. Misterul și grația realității din urmă sunt experiate împreună, sunt față cea mai adâncă sub care ne apare realitatea supremă. Nu experiența dubie și bănuielele unui filosof sau altul stau în contact cu realitatea în ultima ei esență, ci credința religioasă ca mărturia cea mai neclintită și mai universală.

Când spunem că adâncimea convingerii religioase se datorește întâlnirii celei mai adânci regiuni a spiritului nostru cu cea mai puternică și mai esențială revelație a realității, atribuim credința nu numai Revelației, ci și subiectului. Există în om un elan după realitate, cum recunoaște și dl Blaga. Aceasta este poate cea mai adâncă esență a omului. Dar elanul acesta singur până nu se întâlnește cu realitatea ultimă, până nu i se descopere, nu e credință, ci sbucium. Realitatea ultimă care a sădit acest elan în om ca ultimă esențialitate, nu e conceput să nu fi dat și posibilitatea de împlinire reală a lui. Dacă a sădit omului acest elan, înseamnă că ea însăși îl vrea pe om să se apropie de ea. Satisfacerea acestui elan o realizează realitatea ultimă în parte prin revelarea ei care transformă sbuciumul omului în certitudinea existenței și a unei prezențe tainice a ei.

Intrucât de când e omul există credința, de când este el a avut parte de Revelație. Umanitate fără credință nu e posibilă. Dar nici credința fără Revelație. Se cuprinde un adevăr atât în teoria înascerii religiei, cât și în teoria originii ei supranaturale, amândouă completându-se.

Intrucât credința — deci și Revelația e dela început — ea se primește dela antecesorii. Dar în același timp se produce în sens larg o permanentă Revelație, fiecare om experiază în chip tainic presiunea realității ultime asupra conștiinții sale. Din toate manifestările naturii și sufletului, desprinde conștiința Revelația divinității. Intrucât aceasta nu se produce ca un fenomen detașat de cele cosmice, animale, sociale, politice, etc. s'au creat fel de fel de teorii care văd originea religiei în divinizarea forțelor naturii, ale vreunui animal a societății, a șefului politic, etc. În realitate experiența religioasă distinge divinitatea de toate aceste fenomene, deși poate face experiența prezenței și a puterii lui în legătură cu toate acestea.

Nu intrăm aci în analiza acestei experiențe și în reliefa ei detaliată în raport cu experiențele simple ale naturalului cosmic sau uman. Orice om religios cunoaște deosebirea. În experiența religioasă e o conștiință a prezenței tainice a divinității. „Experiența fundamentală religioasă este conștiința prezenței divine ca fășnind prin conștiința despre lume” (Scholz, op. c., pg. 108).

La anumite intervale însă, când certitudinea religioasă slăbește și revelarea perpetuă în sens larg nu apare suficientă se produc revelațiile mai accentuate, mai apăsate, cari produc o intensificare a credinței.

Un cuvânt vrem să spunem și despre aderența totală a omului la religie pentru a accentua adecvația între convingerea universal-religioasă și realitatea ultimă și a preciza natura ei.

Filosofia existențială de azi a lămurit condițiile între cari omul participă total la ceva, nelăsând nici o regiune din ființa lui în indiferență. Omul participă total la ceeace e dincolo de granița ființei sale, la ceeace nu face parte din ceeace stăpânește sau poate stăpâni el. Această filosofie a arătat că omul ca întreg se trezește la ceeace este el propriu, intim, (Zu seiner Eigentlichkeit), adică la

starea de existență, care e și una de adevărată și înflorată cunoaștere a ceea ce este, numai când își dă seama de granița sa ca întreg, de ceeace-i dincolo de sine, adică de transcendența sa. Iar o realitate de graniță, de transcendență pentru om este numai aceea care nu poate fi absorbită în cuprinsul său, sau dominată de el, ci rămâne ca adevărat în afară de el, ca un factor de strâmtorare, ca o opoziție ireductibilă și suverană față de propria sa persoană.

O realitate față de care omul participă numai cu rațiunea, așadar fără vibrația întregii ființe, nu e experiată ca adevărată transcendență.

La lumina acestui criteriu ideile metafizicii nu răsar din experiența, din mărturia conștiinții umane despre o întâlnire cu realitatea. Dl Lucian Blaga n'a simțit nici o legătură cu realitatea în filosofia Dsale, ci totul i s'a arătat ca o construcție subiectivă, ca un joc fără răspundere, produs al stării de somnolență a spiritului. Dar greșala Dsale este că a extins și asupra religiei sentința aceasta. Religia însă angajează, chiar cum a recunoscut Dsa, totalitatea omului, ca dovadă că în cadrul ei ființa umană are cu adevărat experiența realității transsubiective, cum în filosofie nu o poate avea. În cadrul religiei omul are suprema conștiință a atingerii cu realitatea transsubiectivă. Înainte de-a ne îndoi de realitatea de care vorbește religia trebuie să ne îndoim de toate. Și chiar de ne-am îndoi de tot ce cunoaștem, realitățile religiei au încă în favorul lor temeliuri puternice.

Dar transcendența adevărată nu este experiată de om ca o simplă prezență indeterminată, cum afirmă dl Blaga. Transcendența nu e experiată de om ca transcendență decât cu condiția ca în același timp să experieze puterea ei de revendicare. O transcendență amorțită, inertă, automată, nu e experiată ca transcendență, căci cu toată vastitatea ei, omul i se simte superior, sau în orice caz vibrația totală față de ea nu are nici un rost. Dl Blaga opune acestei puteri de revendicare a realității, caracterul ei de mister. Prin misterul ei ar ținea pe om într'o tensiune și neliniște, ar satisface deci condiția de adevărată transcendență. Nu vrem să arătăm insuficiența tezei Dsale printr'o simplă indicație spre anumite metafizici, cum e chiar și a Dsale, cari deși vorbesc continuu de mister, nu sunt în stare să trezească o participare totală a omului. Numai cu o condiție realitatea văzută ca mister trezește și întreține tensiunea unei infinite și grave pasiuni în om. Această condiție este ca în orice caz să fie exclusă posibilitatea de indiferență și automatism a realității văzute ca mister și să se conțene numai cu puterea și cu intenția ei revendicatoare.

Participarea totalitară, fiind o vibrație adâncă și pasionată, e întreținută de sentimentul îngustării prin transcendență, spre deosebire de joc care e manifestarea unei conștiințe suverane, nepăsătoare, a unei iluzii a subiectului că el e totul, a unei somnolențe care nu observă cutremurătoarea realitatea de margine.

Transcendența însă ne îngustează nu prin vastitate de substanță, căci spiritul nu se sperie de substanță fie ea cât de vastă. Ea ne îngustează prin revendicare. Prin puterea ei de revendicare se ridică mai presus de spiritul nostru. Prin aceasta transcendența este adevărată transcendență. Iar aceasta e o putere de natură spirituală, un cuvânt dela spirit la spirit. Prin puterea de revendicare realitatea transsubiectivă se descopere omului nu ca ceva inferior caracterului său de persoană, ci ca ceva superior.

De altfel constatăm și în situațiile imanente că singurul factor care revendică pe om, îl strâmtorează și îl face să ia atitudine totalitară este persoana semenului. Toate celelalte părți de natură lasă multe regiuni din el indiferente, față de toate se simte suveran, oarecum într'o situație superioară, de joc, nici una din ele nu-l strâmtorează cu adevărat, nu i se descopere ca transcendență adevărată, nu-l angajează iubirea și ura.

Numai pe linia unor însușiri asemănătoare experiază omul în religie realitatea transsubiectivă care îl angajează totalitar.

Dar pe când revendicarea persoanelor umane e limitată, deși totală, revendicarea realității divine are un caracter absolut, angajându-ne cu o infinită feroare.

Cauza stă, conform unor evidențe pe cari oricine și le poate ușor lămuri, pe de o parte în experiența suveranității supreme a divinității iar pe de alta, în legătură cu aceasta, în convingerea că însuși destinul propriu al nostru atâră de raportul cu divinitatea.

Astfel participarea totală a ființii umane în religie se bazează pe suprema experiență a întâlnirii cu reabilitatea transsubiectivă ultimă, realitatea aceea revelându-se conștiinții implicit ca având o putere de revendicare absolută asupra omului — deci un caracter superior automatismului și naturii constante — și această revendicare exercitându-se asupra lui în scopul salvării sale eterne. Aceasta e fața minimă sub care se revelează omului realitatea ultimă. Și aceasta e cea mai sigură dintre întâlnirile omului cu realitatea. Lucrul minim și cel mai sigur pe care îl știm din realitate este nu simplul misterul ei, ci misterul și grația sau misterul și blestemul ei (după cum se conformă omul sau nu revendicării ei),

Drumuri de apostolie

P. S. S. Episcopul Nicolae Colan
în vizitațiune canonică

P. S. S. Episcopul Nicolae a ținut, ca Sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel să o petreacă și anul acesta la țară în mijlocul poporului său credincios, ca astfel această memorabilă zi de praznic, când se împlinesc șase ani dela instalarea P. S. Sale în scaunul arhieresc al episcopiei ce păstorește, să-l găsească și de astădată la propovăduire între credincioșii noștri dela sate, pe cari, pentru că îi iubește atât de mult, îi cercetează cu nețărmurită dragoste.

Deastădată călătoria misiunară și-a făcut-o în pitoreasca regiune a Chioarului. Aici neamul nostru locuiește compact prin cele văi înguste și pe pantele celor munți falnici, înfrățit pentru veșnicie cu glia strămoșească, pe care o muncă din greu spre a-și agonisi, cu mult amar, pâinea cea de toate zilele. Pentru că pământul cultivabil este puțin, poporul acesta spornic e sărac, dar fiind evlavios, are mai frumoase biserici decât oricare din cele multe regiuni locuite de români.

P. S. Sa a pornit la acest drum lung Sămbătă dimineața, în 27 lunie, însoțit de Consilierul Laurențiu Cureau și de Secretarul Vasile Bogdan. După un popas, în casa ospitalieră a domnului director de bancă Alexandru Nilvan din orașelul *Somcuta Mare*, pe o ploaie mult așteptată și binefăcătoare pentru țărani, P. S. Sa a călătorit cu automobilul, cât cu trăsura, cât pe jos a mers la *Văleni*, unde prin hotar a fost întâmpinat de junii călare, în capătul satului la poarta triumfală de reprezentanță comună, iar în fața bisericii de mulțimea poporului, în frunte cu preotul său Radu Coteș, care a adresat calde cuvinte de bun sosir.

Fiindcă biserica cea veche, de lemn, nu ar fi putut cuprinde pe toți credincioșii sosiți în număr mare la această serbare, P. S. Sa a slujit Sfeștania în biserica cea nouă ridicată din roșu și pusă sub acoperiș, la urmă a predicat și a stropit cu aghiazmă pe toți cei prezenți, cari cu multă cuvință s'au apropiat în ordine și au sărutat Sfânta Cruce. La slujbă a cântat frumos corul copiilor.

După ce a vizitat cancelaria parohială în casa ospitală a preotului, P. S. Sa și-a continuat drumul, și spre seară a ajuns în *Baia Mare*, unde în pronaosul bisericii P. C. administrator protopopesc Ștefan Bărbos, înconjurat de clerul din protopopiat, de credincioșii din oraș și de o seamă de intelectuali români greco-catolici în frunte cu preoții lor, a rostit un cuvânt insuflețit de bineventare, arătând ce luptă grea trebuie să poarte pentru menținerea frumoasei biserice, ce smerit își înalță turla estetică spre ceruri, în vecinătatea unei puternice și pompoase catedrale catolice. Biserica noastră de aici este adaptată cu cheltueli mari, pe temelii vechi, datorite de stat. Frumos pictată și provăzută cu toate cele necesare satisface trebuințele duhovnicești ale enoriașilor și ale tuturor celor ce o cercetează cu evlavie.

P. S. Sa, înconjurat de marele sobor al tuturor preoților din protopopiat, a servit

P. S. Sa Episcopul Clujului NICOLAE COLAN

Vecernia, la care a cântat frumos excelentul cor mixt al catedralei Episcopiei române unite din localitate, iar la urmă Prea Sfinția Sa în o cuvântare avântată a pătruns adânc în suferințele ascultătorilor, mișcându-le și fortificându-le în credința noastră creștinească, ce nu trebuie să fie ca cea a gadarenilor din Evanghelia zilei cari pe deoparte s'au bucurat că Hristos i-a mântuit de indrăcți, dar s'au supărat, că pentru aceasta mare binefacere a trebuit să piardă o turmă de porci și de aceea l-au rugat să-i părăsească fără zăbavă. Credința noastră să fie cea a Sfinților Apostoli Petru și Pavel, în ajunul praznicului cărora suntem și cari au murit moarte de martiri pentru credința în Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

După această slujbă impresionantă P. S. Sa a cercetat pe P. S. Sa Episcopul Dr. Alexandru Rusu, al bisericii surori. De aici s'a retras în casa ospitalieră a Protopopului Ștefan Bărbos, iar a doua zi dimineața și-a continuat călătoria apostolească.

Pe drumul ce străbate peste dealuri împodobite cu păduri, ajungem în comuna *Cărbunar*, unde ne iese în cale un mare convoi de călăreți.

La poarta triumfală P. S. Sa a fost întâmpinat de pretorul plasei și preotul Augustin Dragomir, iar în fața bisericii de către cler și popor, unde preotul locului Mihail Chioresan a rostit un cuvânt de caldă bineventare.

Aici P. S. Sa asistat de soborul preoțesc a sfințit frumoasa biserică parohială cu tot fastul ceremonialului religios prevăzut în ritualul nostru. Răspunsurile liturgice le-a dat foarte bine un grup de cântăreți bisericești cu voci frumoase. În decursul Sfintei Liturghii P. S. Sa a hirotonit întru diacon pe clericul Ioan M.

Pintea. La urmă a predicat poporului, care asculta cu multă evlavie cuvintele blândului și înțeleptului Arhieru, apoi a stropit cu aghiazmă pe toți, cari s'au apropiat cu smerenie și au sărutat Sfânta Cruce.

Săvârșită fiind Sfânta Slujbă P. S. Sa a cercetat cancelaria parohială și a luat masa în modesta dar pitoreasca stațiune balneară din hotarul comunei, înconjurat de oaspeți, cari au rămas foarte fericiți, că au putut petrece câteva ceasuri senine în jurul bunului lor Arhieru.

Pe un timp frumos și pe drumul ce șerpuește tot printre dealuri pline cu păduri învrăstăte peste plesagii încântătoare, ajungem în comuna *Berinfa*, unde P. S. Sa a zăbovit înafară de program. A urcat la frumoasa biserică, urmat de credincioșii, cari îl așteptau cu drag, stăruind să se oprească și la ei. După rugăciunile de seara P. S. Sa le-a vorbit, întărindu-l în credința strămoșească.

De aici am coborât în *Copalnic*, unde P. S. Sa a fost întâmpinat de preotul bisericii surori Ion Ghindaș, și de preotul nostru Ștefan Miclea, înconjurați de credincioșii ambelor confesiuni, izvorâți dintr'o tulpină. La sfârșitul vecerniei P. S. Sa a predicat, sămănând sămânță bună în inimile ascultătorilor, pe cari la urmă i-a uns cu unt de lemn sfințit.

După o vizită, făcută distinsei familii Dr. Ion Urdea din comuna vecină Mănăștur, P. S. Sa s'a reîntors la casa părintelui Miclea, unde a cinat și s'a odihnit peste noapte.

Ziua următoare e sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. P. S. Sa călătorește mai departe. În comuna *Vad* este întâmpinat de preotul român unit Vasile Buda înconjurat de fiii săi duhovnicești, iar în *Lăschia* de primarul comunei și de preotul Petru Filip. Încă nu se vede comuna următoare, când pe drumul ce trece printre sămănături mănoase, la o curmătură zărim un convoi mare de călăreți, cari salută voioși și ne conduc în proxima comună *Făurești*, unde la poarta triumfală rostesc cuvinte de bineventare, notați comună și preotul Augustin Soarea, iar în fața bisericii preotul locului Nicolae Cotoș.

Aici P. S. Sa a sfințit biserica. Au participat foarte mulți credincioși și din comunele învecinate, în frunte cu preoții lor. Răspunsurile liturgice le-a dat alternativ și frumos corul parohiei locale și cel al parohiei din comuna *Fănafe*. În decursul Sfintei Liturghii a fost sfințit diaconul Ioan I. Pintea întru preot și clericul Ioan Țiboc întru diacon. La urmă P. S. Sa a predicat, fiind ascultat cu mare luare aminte, apoi a stropit pe credincioși cu aghiazmă.

După masa luată în mijlocul oaspeților, P. S. Sa a plecat la *Finteșul Mare*. Primirea de aici merită mențiune specială pentru disciplina exemplară de care a dat dovadă poporul acestei parohii fruntaș. În fața porții triumfale așteptau bătrânii satului, în frunte cu corul bărbătesc, compus din 50 de țărani. Acest cor de peste 40 de ani fără întrerupere cântă în biserică la Sfânta Liturghie melodiile în patru voci, ale marelui compozitor Gheorghe Dima.

Dealungul drumului deoparte bărbați, de cealaltă femei, apoi tot față în față sute de feciori și fete, copii și copile de școală, toți în haine de sărbătoare.

După cuvântul de bun sosir, rostit de învățătorul Nistor Dragoș, care conduce corul și după intonarea imnului arhieresc, la comanda credinciosului Patriciu Dragoș publicul se aliniază și lungul convoi urcă spre biserica din deal, unde în ușa înțirimitului P. S. Sa a fost întâmpinat

de preotul locului, Valeriu Dragoș. În biserică s'a servit Vecernia, la care a cântat frumos corul, iar cantorul Gherasim Ilea cu vocea sa lină și dulce ne-a dat ocaziunea să ascultăm cu drag stihirile ce ni le-a cântat duos și pe înțeles, așa cum se cuvine la o slujbă dumnezeiască.

Deși biserica e destul de mare, nu a încăput întreg poporul ce era de față. De aceea la sfârșitul slujbei P. S. Sa și-a ținut predica în curtea bisericii preamărind creștineștile virtuți ale neamului și laudând pe conducători și pe toți cei ce într'un mod atât de demn au participat la această serbare.

După un scurt popas în casa preotului, ne-am continuat drumul spre șes și trecând peste Someș cu brodina în județul Sălaj, către seară ne-am oprit jos în comuna *Jac*, de sub Meseșul cu ruinele cetății *Porolissum*, a strămoșilor noștri romani. Acolo ne așteptau credincioșii parohiei și preoții tractului Unguraș, în frunte cu protopopul Valeriu Matei, care a întâmpinat pe P. S. Sa cu o frumoasă cuvântare. Am urcat la biserică din deal. După ce văzusem bisericile mari și frumoase, zidite mai de curând, ale chioresnilor, de astădată am avut prilejul să vedem o biserică de lemn, zidită acum patru sute de ani. E cu acoperișul rupt și cu turnul găurit de ciocănitore. Aici tinărul preot Gheorghe Goron va avea mult de lucru. Dar cu ambiție sfântă în scurt timp va putea repara toate întreprinderile trecutului, pentru că poporul nostru este înțelegător și numai conducător bun îi trebuie. Vecernia s'a ținut lângă biserică, iar P. S. Sa a dat de convingător a vorbit celor de față, încât aceștia trebuie să aibă inimă de piatră, dacă nici acum nu s'or desmeteci, să jertfească tot ce pot și cât mai repede pentru repararea bisericii. Ceeace, firește, nu credem.

La gustarea oferită de preot în casa parohială P. S. Sa s'a întreținut cu preoții, dându-le sfaturile trebuincioase pentru buna păstorie a turmelor cuvântătoare, apoi s'a reîntors la reședință.

Precum în anii precedenți, astfel și în aceste trei zile de vizitațiune canonică, încărcată cu un program atât de greu, cuvântările rostite de Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae Colan au fost pline de învățături folositoare și de elocință care a captivat pe ascultători. De aceea suntem convinși, că întreaga obște românească și creștinească a plecat dela aceste slujbe arhieresti cu credința tare, că corabia bisericii ortodoxe române din această țară este condusă de cărmaciul priceput. Turma cuvântătoare a acestei biserici și-a găsit Păstorul providențial în persoana P. S. Sale, care sufletul și-l pune pentru izbăvirea de cel viclean a păstorilor săi, cari îl urmează cu desăvârșită încredere și dragoste în calea spre biruința dreptății divine.

În drumul său P. S. Sa a împărțit sute de cărți de rugăciuni și exemplare din revista „Viața ilustrată”.

Cele trei zile de rugăciune și mângăiere obștească, petrecute în țara Chioarului și pe alte meleaguri, nu vor fi uitate.

Sămânța curată suntem încredințați că a căzut în pământ bun și va aduce rodiri bogate.

Preot Laur. Cureau

(Tribuna Ardealului).

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

iar grația și blestemul înseamnă excluderea automatismului și indiferenței, sau caracterul personal, care singur salvează pe de altă parte misterul ei.

Dacă n'ar fi o presiune dinafară asupra conștiinței umane dela o realitate de acest caracter superior automatismului și substanței inerte, omul n'ar putea avea această conștiință a transcendenței revendicatoare. De bună voie, din sine, omul nu face și nu produce experiența unei transcendențe adevărate, dată fiind tendința egoistă și orgolioasă a lui de-a reduce totul sub stăpânirea sa. Experiența transcendenței adevărate e dovada prezenței

transcendenței adevărate, revendicatoare, voluntare, asemănătoare persoanei semenului, dar infinit superioare ei. (Motivul cel mai serios al dlui Blaga pentru inadecvația cunoștințelor noastre cu realitatea este voința realității ultime de-a ne înșela ca să nu o putem cunoaște. Dar chiar acest „motiv” dl Blaga arată că realitatea ultimă are un caracter personal și prin urmare convingerea umană despre acest caracter nu e inadecvată. Nici o explicație a inadecvației nu poate infirma adecvația convingerii despre caracterul personal al realității ultime. Dacă este vreo inadecvație are cineva interes să o cauzeze.

Altfel dacă nu e decât o realitate automată, în continuitate cu ceea ce e în noi natură, nu poate exista o inadecvație. Aceasta nu înseamnă, se înțelege că însușirea personală a realității ultime implică numai decât inadecvația cunoștințelor și convingerilor noastre).

Cu acestea am evidențiat câteva considerațiuni cari ridică, socotim, adevărul celor câteva elemente comune ale religiei mai presus de toate adevărurile afirmate de conștiința umană.

Dar totodată ne-am apropiat de problema adevărului religiei creștine.

D. STĂNILOAE

Se impune o neîntârziată anchetă

Ziarul brașovean *Tribuna*, din 13 I. c., aduce, din condeiul unui profesor de-ai noștri, o desvelire, care credem că nu poate rămâne glas în pustiu, ci dimpotrivă: forurile chemate vor fi la datorie întru a cerceta de urgență cazul, care este cu adevărat deadreptul extraordinar.

Desvelirea, de care pomenim, se rapoartă la: o școală cu totul primejdioasă, și anume la așa zisul „Institut Biblic” din Brașov-Stupini, unde „secretarii lucrează în taină împotriva neamului și profanează cele mai sfinte bunuri și tradiții ale sufletului românesc”.

Acest institut „biblic”, mai corect adventist, păstrează legături cu dușmanii neamului, cu jidovi și americani, cari îl finanțează.

Elevii școlii adventiste sânt sfătuiți ca în decursul serviciului militar să refuze a lua arma; ear dacă e război, ca acum, li se spune, că pot lua arma, dar „să nu tragă în dușman, că doar nu-i vede nimeni (?) ce fac”.

Având parale berechel, institutul își ține firește predicatori și profesori, cari fac propagandă în județ și chiar printre răniții unui spital.

Cu atât mai vartos se cer grabnice măsuri, prin care un astfel de institut are să fie închis, ear secta păcătoasă fără întârziere suprimată.

INFORMAȚIUNI

La Vălenii de Munte. Cu toate că profesorul Nicolae Iorga nu poate fi înlocuit la cursurile universității, care îi poartă numele, totuși Liga Culturală a crezut, drept pietate față de memoria regretatului dispărut, să continue activitatea cursurilor dela Vălenii de Munte și să le pună sub președinția dlui profesor universitar D. Pompeiu. Cursurile acestea au fost cercetate, timp de peste 30 de ani, de auditori, între cari erau și mulți preoți și învățători veniți din Ardeal, Bucovina, Banat, Basarabia și de peste Dunăre, să asculte cuvântul de apostol, rostit de profesorul promovător al unității sufletesti între fiii aceluiașă popor. La cursurile din vara aceasta, deschise Duminecă în 12 Iulie, au sosit și tineri din Transnistria, din diferite părți ale Ardealului și Bucovinei, precum și din Vechiul Regat, să participe la prelegerile ținute de profesori și cărturari de seamă ai neamului și să cunoască faptele mărețe din trecutul neamului românesc.

Un mare concert la Sibiu. Iubitorii de muzică din Sibiu au trăit, în seara zilei de 11 Iulie 1942, două ore de înălțare sufletească, artistică și națională, prilejuită de concertul Corului de bărbai al secției de propagandă din Marele Stat Major al armatei. Alcătuit din 60 de persoane, absolvenți ai unui conservator de muzică din țară, acum concentrați, și condus de talentatul sergent t. r. prof. Ioan Ticulescu, corul armatei se prezintă ca cel mai bun cor bărbătesc din țară. Bucățile corale, cuprinse în program de compozitorii: Ciprian Porumbescu, Timotei Popovici, Sabin Drăgoi, Ion Bohociu etc. au răsunat în toată puterea lor de expresie, fiind călduros aplaudate. Des întreruptă de aplauze a fost recitarea poeziei „Ardealul” de Mircea Rădulescu, de către S.-Lt. rez. Mihai Popescu, erou de două ori rănit în luptele pentru desrobirea Basarabiei, distins pentru numeroasele sale fapte vitejești cu cele mai înalte decorații de război, inclusiv ordinul Mihai Viteazul. În ziua următoare, Duminecă, o seamă din membrii corului au mers de dimineață la catedrala mitropolitană și au cântat în strună la slujba utreniei, — iar la sfânta liturghie

a dat răspunsurile întreg corul. Credincioșii cari au luat parte la serviciul divin, au putut să se roage într-o atmosferă religioasă creată de cântări bisericesti înălțătoare. După sfânta liturghie corul armatei a vizitat spitalele din oraș și a cântat pentru răniți. Prin manifestările, de natura și calitatea celor dela Sibiu, corul armatei realizează o mare operă culturală românească.

Presa cehă despre rezolvarea definitivă a problemei jidovești. Ziarul „Poledni List”, din Praga, scrie despre necesitatea unei lichidări definitive a problemei jidovești din spațiul cehomorav. „Problema aceasta — scrie ziarul — nu va fi tranșată în spațiul cehomorav, până ce va mai exista aci un singur jidan. Până atunci trebuie să stăm cu toții la pază și să luptăm fără milă împotriva jidanilor. Fără milă și drastic, căci după toate cele comise de ei, un tratament tolerant nu este la locul lui”.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 19 Iulie 1942 servesc: Prot. Mih. Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Pr. Nicodim Beleu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simlon Macarie. Predică: Prof. Dr. Nicolae Terchilă. La Oastea Domnului, după masă la ora 4, predică: Pr. Ion Muntean.

Luni în 20 Iulie 1942, „sf. Prooroc Ilie”, servesc: Prot. Mih. Neagu, Preot Ioan Nicoară și prof. Dr. Liviu Stan; diaconii: Ioan Circov și Dr. Nicolae Balca. Predică: Prof. Dr. Liviu Stan. La Oastea Domnului după masă la ora 4 predică: diaconul Simion Macarie.

CĂRȚI ȘI REVISTE

A apărut „Viața Ilustrată”, anul IX, nr. 5, Iulie 1942, cu următorul sumar: Prot. Ion Goron: Rasă și Religie; Prot. Vasile Popovici: Nicolae Jiga; Eugenia Mureșanu: Pe o piatră funerară și Rugăciune (poezii); I. V. Spiridon: Hai moarte (poezie); Ionel Bulboacă: Seară (poezie); Șt. Velisar-Teodoreanu: Niță Berbecul; Emil Nicolescu: Moșteniri dela Gepizi; C. Mureșanu: Leonard da Vinci; Pr. Fl. Mureșanu: Relațiile bisericii ortodoxe române din Cluj cu România; Aug. Dejeu: Galileo Galilei; *** Psalm 107; Fl. Dumbravă: Șaguna și grija cărții; E. m. G. I. Oagă și D. P.: Cronica Literară: Viața Sf. Apostol Pavel. Mythos, Domnișoara Ana, Biserica din Deal; I. G. și D. P.: Actualități: P. S. S. Episcopul Nicolae Colan membru al Academiei române. Examene amintiri antice ale românilor. Teatru în... șură. „Săptămâna”. Primirea candidaților la Academia teologică ortodoxă română. Coperta: Aleie de trandafiri.

BANCA AGRARA S. A., CLUJ

(51) 3—3

Anunț

Se aduce la cunoștința tuturor acționarilor, că în conformitate cu hotărârea adunării generale ordinare din 7 Iunie 1942, s'a redus capitalul social dela Lei 55.000.000.— la Pengö 1.375.000.— respective a redus valoarea nominală a unei acțiuni dela Lei 1.000.— la Pengö 25.—

Ca urmare la cele de mai sus, toți acționarii Băncii Agrare, S. A., Cluj, sunt rugați să-și prezinte acțiunile spre stampilare la Banca „Albina”, Sibiu, în timpul cel mai scurt posibil.

Banca Agrară, S. A.
sucursala Turda

Nr. 56—1942

1—1

Nr. 291—1942

(53) 3—3

Publicare de licitație

Pentru darea în întreprindere a lucrărilor de construcție a bisericii ortodoxe române din parohia Apața, jud. Brașov, se publică licitație cu oferte închise și sigilate, pentru ziua de 1 August 1942, ora 10 a. m.

Licitația se va ține în localul notarului comunei Apața, unde se pot vedea zilnic planul, devizul, caietul de sarcini și condițiunile de licitație.

În acest an urmează a se executa din roșu.

Concurenții vor depune, odată cu oferta o garanție de 5%, din valoarea lucrărilor în numerar ori efecte publice garantate de Stat.

Se vor primi la licitație numai antreprenorii autorizați de a construi astfel de edificii.

Concurenții nu vor putea pretinde nici un fel de spese pentru deplasare.

Actele de licitație se vor aproba de Prea Vener. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, după care se va încheia contractul.

Din ședința consiliului parohial ținută la 28 Iunie 1942.

I. Garcea
preot, președ. cons. par.

V. Macavel
epitrop

Nr. 218—1942

(52) 3—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei Criț cu filia Cloașterf, de cl. III-a, din protopopiatul Sighișoara, se publică concurs din oficiu în conformitate cu ordinul Nr. 6243 din 22 Mai al Prea Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc, cu termen de 30 zile.

Venitele acestei parohii sunt cele stabilite în coala B (casă parohială cu dependențe economice, 17 jugare seslune parohială veche și nouă, câte-o ferdelă nouă de bucate dela români și stola uzitată în protopopiat).

Concurenții îndreptățiți își vor așterne petițiile lor, provăzute cu toate documentele prescrise de Regulamentul pentru parohii, inclusiv autorizația de candidare operată de I. P. Sf. Mitropolit, în termenul dat subsemnatului Oficiu, și cu prelabila încuviințare a subsemnatului se vor prezenta și în parohie într-o Duminecă sau sâmbătoare spre a sluji, a predica și a face cunoștință cu poporul.

Sighișoara, la 29 Mai 1942.

Emilian Stoica
protopop

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a Cincul, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1) 5 jug. 359 stj. pământ arător și fânaș și 9 jug. arător și fânaș primit prin reforma agrară.

2. Locuință corespunzătoare sau chirie până la construirea unor case parohiale.

3. Venitele stolare obișnuite în tract.

4. Salariul dela Stat.

Cererile de concurs, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Agnita, însoțite de toate actele necesare, în termenul indicat. Se va anexa totodată și permisiunea de candidare primită dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta în parohie cu prelabila învoire a oficiului protopopesc, în vre-o Duminecă sau sâmbătoare, pentru a cânta în strună și a predica, eventual a servi la Sf. altar și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita în înțelegere cu consiliul parohial ortodox român din Cincul.

Agnita la 9 Aprilie 1942.

Emil Păcală
protopop

Nr. 178—1942

(54) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a Flizeș, cu filiala Barbura, protopopiatul Băița, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariul dela Stat,

2. Câte un dublu decaltru cucuruz sfărâmat dela fiecare familie, atât din materă, cât și din filia Barbura, sau contravaloarea în bani.

3. Folosința cimitirelor din materă și filie.

4. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, cu toate documentele prevăzute de lege și cu încuviințarea I. P. S. S. Arhiepiscopului, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ort. rom. Băița, iar candidații se vor prezenta, cu prelabila încuviințare a subsemnatului, într-o Duminecă sau sâmbătoare, la biserică, pentru a sluji, cânta și predica, făcând cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ort. rom. Băița, în înțelegere cu consiliile parohiale respective.

Băița, la 16 Iunie 1942.

Dumitru Secărea
protopop

ATENȚIUNE!

NOU!

CĂRȚI TEOLOGICE DELA CLUJ

Avem bucuria de a anunța pe C. noștri preoți că am obținut un număr limitat din următoarele noutăți literare teologice, apărute la Cluj, prin purtarea de grije a

Prea Sfinției Sale

D. D. NICOLAE COLAN

Episcopul Vadului, Feleacului și Clujului
Membru activ al Academiei Române

NOUL TESTAMENT dela Cluj ... ex. legat în pânză Lei 280.—

OMUL CEL NOU, în românește de Părintele Nicolae, pag. 150 ... 80.—

VIAȚA MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS, de Prot. Dr. L. G. Munteanu, pag. 340 ... 100.—

VIAȚA SFÂNTULUI APOSTOL PAVEL, de Prot. Dr. L. G. Munteanu, pag. 248 ... 100.—

*

Comande, la **Librăria Arhidiecezană**, SIBIU, str. Mitropoliei 45.

Cheltuielile de expediere privesc pe cumpărător.